

عنوان مقاله:

تجلی عرفان شهودی در غزلی از حافظ (دوش وقت سحر از عصه نجام دادند)

محل انتشار:

کنفرانس بین المللی ادبیات و پژوهش های تطبیقی در آن (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

احمد سنجولی - استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه زابل

خدیجه میری - دانشجوی کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی دانشگاه زابل

خلاصه مقاله:

منبع آگاهی در غزلیات حافظ، ناشی از دوبعد معرفتی و گرایش عرفانی در نظام خداشناسی وی است. یکی عرفان نظری که در رابطه مستقیم با تصوف خانقاهی و سازمان یافته است و کلام متمکن در حیطه این نوع عرفان قرار می گیرد و دیگر عرفان شهودی و معرفی که منحصر به خود شاعر و در قلمرو کشف و شهود وی می باشد و کلام مغلوب مولود آن است. غزل «دوش وقت سحر از عصه نجاتم داند» نمونه ای گویا از عرفان شهودی حافظ است که سیر معرفت شهودی در روح شاعر را بیان می کند. این غزل حاصل مشاهده، نمود، الهام و یک واقعه و رخداد عرفانی است و بسط در احوال عرفانی شاعر به خوبی نمایان است. کلام مغلوب در این غزل بر پایه قلمرو دلالت، تأویل پذیری، ادعای وحی، بحران آپوریک، ایدئولوژی و سمبلیک بودن زبان شعر تبیین می شود.

کلمات کلیدی:

حافظ، بیان رمزی، تأویل پذیری، دریافت شخصی، ایدئولوژی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/468884>

